

[Justitsministeren]

Jeg tror, at der både i debatten her i salen og også i en række af de indlæg, der har været i medierne om det spørgsmål, har været en del misforståelser – man har talt om ferierejser og tilsvarende – og derfor vil jeg gerne slå fast, at Direktoratet for Udlændinge ikke uden videre udleverer passet f.eks. til en flygtning, der kun har været kortvarigt i Danmark, og som henvender sig med et ønske om at holde ferie i sit hjemland. Der bliver foretaget en konkret vurdering af, om den ønskede rejse kan få indflydelse på opholdstilladelsen her i landet. Er der et velbegrundet ønske om at tage til hjemlandet – f.eks. for at vurdere muligheden for at vende varigt tilbage – skal den pågældende også have lejlighed til det.

Endelig skal jeg for fuldstændighedens skyld tilføje, at der for flygtninge, som har opholdt sig her i landet i en længere periode – og det har jo typisk været tilfældet for de chilenske flygtninge – alene vil kunne ske inddragelse af opholdstilladelsen i tilfælde af svig. Den tilladelse, der er tale om, vil for disse flygtnings vedkommende derfor ved hjemrejse i praksis alene ophøre, hvis de frivilligt tager bopæl i hjemlandet eller de opnår en beskyttelse i et tredjeland.

Jeg vil også rette en anden af hr. Knud Linds misforståelser i forbindelse med hr. Knud Linds omtale af kapaciteten i Sandholmlejren. Hr. Knud Lind har åbenbart misforstået indretningen i Sandholmlejren. Jeg kan forstå, hr. Knud Lind har læst regeringens redegørelse meget grundigt, og dér må hr. Knud Lind have forvekslet betegnelsen »frihedsberøvet« med »kriminelle«. Der er ikke tale om kriminelle i disse situationer, hvilket jeg i øvrigt ofte har haft lejlighed til at redegøre for både ved samråd og ved besvarelser her i Folketinget. Kriminelle vil i den sammenhæng typisk blive anbragt i Vestre Fængsel. Her er der tale om asylansøgere, som ikke har deres papirer, og i forbindelse med hvis tilstedeværelse der kan være problemer, som skal undersøges nærmere, men der er ikke tale om kriminelle. Så det er en misforståelse af hr. Knud Lind.

Hr. Knud Lind vendte sig også mod de tanker om en repatrieringsordning, som jeg tidligere har bebudet at regeringen arbejder med, og som vi håber inden for meget kort tid at kunne fremlægge et konkret forslag om. Jeg er uenig i den kritik, hr. Knud Lind kommer med. Jeg mener, at vi gennem en repatrieringsord-

ning kan bidrage til, at flygtninge, som på grund af positive ændringer i deres hjemland – og det skal vi glæde os over – frivilligt ønsker at vende tilbage, også får en praktisk mulighed for det. Jeg synes, at det både praktisk og sandelig også menneskeligt er den rigtige løsning. Det må da siges at være den lykkeligste udgang på en flygtningetilværelse, hvis man kan vende tilbage til sit hjemland, og skulle vi så ikke i det meget beskedne økonomiske omfang, vi jo trods alt taler om i denne sammenhæng, være med til at sikre, at de pågældende kan starte en ny tilværelse i hjemlandet? Jeg synes, hr. Knud Lind skulle gemme sin kritik, til han har haft lejlighed til at se det konkrete forslag, vi lægger på bordet, og selve den holdning, hr. Knud Lind giver udtryk for her, er jeg ganske uenig i.

I forbindelse med min omtale af de 12.000 ansøgninger, vi har fra afghanere i Pakistan, rejste fru Ebba Strange det spørgsmål, om ikke den særlige »åbenlyst grundløs-procedure« gjaldt i forbindelse med sagsbehandlingen i udlandet. Det kan jeg svare bekræftende på, men kendsgerningen er jo, at det ikke praktisk er muligt at gennemføre denne procedure i udlandet. Bl.a. vil den samtale, der skal gennemføres med Flygtningehjælpen, jo støde på praktiske vanskeligheder, når der er tale om, at det foregår i udlandet, og også det betragtelige antal, der er tale om.

Man må også sige, at hele det forberedende arbejde i forbindelse med »åbenlyst grundløs-proceduren« peger på, at den er skræddersyet til den hjemlige situation. Men selv om proceduren kunne gennemføres, ville der jo også være tale om en behandlingstid – det kan måske være én eller to uger – som under alle omstændigheder ville skabe nogle praktiske problemer på stedet.

Derfor mener jeg – og dér er jeg også enig med hr. Ole Espersen – at alene det forhold, at man kan indgive ansøgninger og få dem behandlet, kan være med til at fremkalde forventninger og håb. Derfor går mine tanker og overvejelser om ændringer af regler og procedurer – det var også det, der lå i mine betragtninger i mit første indlæg – nærmest i retning af, at vi skal nå frem til en løsning, der betyder, at der kan ske en behandling af sagerne ude ved ambassaderne. Men det vil jeg gerne vende tilbage til; det er et vanskeligt spørgsmål, og jeg ønskede i forbindelse med debatten i dag kun at pege